

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
βρεβόμεν και πάλιν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χλζα κι' έναίκοσα δεκαπέντε δοξαμένο,
που με μάντιες εδωίνουσι αγαθά κι' έγω προσ' ένωφ

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εδθείας πρόσξιμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ' τ' φράγα κα είναι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα δμως μέρη — δέ κ' ε φράγα και' σ' τ' ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παν' ός εμούσου τοιαπή
ότι παλούμεν σώματα « Ρωμηού » άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Είκοσιμία του Νοεμβρίου,
δραχίς Κουβέρνου του αστηρίου.

Χλζα κι' έξήντα και με τρακόσα,
κόβει και' ράβει γερόντων γλώσσα.

**Φρασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Και πάλι' στο Ρωμαίικο προσήκει μέγας αίνος,
κι' ό στόλος ό Συμαχικός αιτάρι φορτωμένος
σιταποθήκας των Ρωμηών άς σπύση νά γεμίση
πριν ή γρηά Κυβέρνησις μάς καταπολεμήση.

Έδω κι' εκεί' μλήσαμε
μέ γούστο και με χάρη,
και κάπως άσφαλίσουμε
του τόπου τ'ό αιτάρι.

Έμπρός έμπρός, άς όμνηθή
νέα των γέρον νίκη,
με σίτον τ'όρ' άς πληρωθή
κάθε σιταποθήκη.

Κι' ήλθε σιτάρι μπόλινο,
κι' ήλθαν σιταφορτία,
γιατ' ήτον κάπως σόλιχο
και κάπως άμαρτία
ν' άφήσωμε τ'ά κώλα
οδδότεροι καθ' έλα.

Κι' ή γή περ' τ'όν ήλιον
έφ'όσον περιστρέφεται
κάθε Ρωμηός άς τρέφεται.

Κι' όι προσφιλείς μάς γέροντες
παράποτε τρανοί
ήκούθησαν ήγεραίροντες
νίκην περιφανή.

Και τουτο τ'ό Βασίλειον,
τ'ό φλέγον εν ειρήνην,
σιτοβολών άς γίνην.

Επεινοι κάνουν την' Ανάτην νά τάχη σάν χαμένα,
κι' άμά σ'ε τούτους τ'ους καιρούς
τουδ ειθε τ'όσον τρομερούς,
κάπως υπεχώρησε, την' π'ήγε τρία κι' ένα.

Έξέστησαν τ'ά σόμπατα, κι' έφ'όναξαν οι γέροι
π'ός των Ρωμηών ό τράχηλος ζυγόν δέν όποφέρει,
και' στην ουδτεροτήτητα τ'ό κράτος δέν κοιμάται,
κι' έφ'όναξε κι' ό Γούναρης: ω μίζερο τρεμάτα.

Ηρχοντα κακά χαμπάρια
και σιτοπαλών άμπάρια
έκλειδώνοντο κανά,

Κι' έφ'όναξαν οι σόμαχοι με μούτρο σάν φλουρί:
φ'όνητω π'ας άποκλεισμοδ άμέσως κι' αύθωραι,
κι' έλθέτωσαν' στην Πειραιά καράβια και διαπόρια
νά λείφουνε τρεγάματα και κάθε στενοχώρια.

Κι' έτραχαν πολλοι πεινωότες,
και μεγάλοι κυβερώνοντες
έμελέτησαν καινά.

Τρέμα'σθην' Ἀντάντ φωνάζουν,
κατ' αὐτῆς χειρονομοῦν,
μύθρους κατ' αὐτῆς τινάζουν
καὶ τὴν καταπολεμοῦν.

Μὰ τί πόλεμος κι' ἐκείνος
ἐνεκα τοῦ σιταριοῦ,
δὲν ἠκούσθη παρὰ θρήνος
κι' ἕνα μούγγριμα θεριοῦ.

Πῦρ καὶ σιδηρὸς ἀλήθεια... κοπτερῶν σπαθῶν λεπίδας
ἀτρομήτως ξεκρεμοῦν,
κι' ἐναντίον τῆς χυμοῦν
ὅπως ὁ μγωνίαν Ἀλας κατεπάνω σ'τοῦς Ἀτρεΐδας.

Τρόμος, φρίκη καὶ φόβος,
χέρια, πόδια τῶν κτυποῦν,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἑκεῖ πέρα
τὴν Ἀντάντ σπαθοκοποῦν.

* Ἐκστρατεία, Περικλέτο, κατὰ τοῦτου, κατ' ἐκείνου,
κι' ἐφορέσανε γὰρ κράνος τὴν λακάνη τοῦ Μαιμβρίνου,
κι' εἶχανε καὶ Σάντσο Πάγγας ἀ π' ὀπίσω διαφόρτους,
ποῦβγαζαν φωνὰς ἀγρίας καὶ τὰ μάλα διατόρους.

* Ἦλθε συμφορὰ μεγάλη
'σθην' Ἀντάντ τὴν κακομοῖρα,
τὰ μαλά μας καὶ μὰ λόρα.

* Ὅμως σκύθειτὸ κεφάλι,
κι' εἶτσι θέλουσα καὶ μὴ
δίνει καὶ σ' ἡμᾶς φωμί.

Μὰ κι' ἐγὼ, ποὺ δὲν μ' ἀρῶσαι κοί τὸν ἄρτον νὰ νηστεῶ,
μετὰ γδοῦπον, μετὰ βρόντων
κατ' αὐτῆς συνεκστρατεῶ
μὲ τὸ θάρρος τῶν γερόντων.

B'

Π. —

* Ὁ φόβρος ἀνοίγει,
καὶ μία χαρὰ
τὸν κόσμον τὸν πνίγει,
καὶ σκούζουν οὐρρά.

Ξεχάνονται πόνοι
καὶ δισεκοὶ χρόνοι
καὶ μαῦροι καῖμοι.

Καὶ κάθε φωμᾶς
παρέγει σ' ἡμᾶς
τὸ πρέπον φωμί.

* Ἦ δόλια μας μοῖρα
γαλᾶ μὲς σ' τοὺς σάλους...
χαρὰ ποὺ τὴν πῆρα
κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους.

Βοοῦν πατριώται,
οἱ τότε καὶ τότε
λιμὸν ὑποστάντες:

Εὐφράνθητε πάντες,
κι' ὁ σιτος ἐχόθη
ἀφθόνως σ' τὰ πλῆθη.

Πατρίδα μου γέλα,
καὶ πῆδα μὲ τρέλλα,
μὲ γέλοιο, μὲ χάρι.

Γελουνε τὰ γέλια μας,
οἱ Βουλγάροι φίλοι μας
σοῦ στέλλουν σιτάρι.

Κανεὶς μὴ λαλήση,
τὸ στόμ' ἄς σφαλίσῃ
τοῦ κάθε βερέμη.

* Ἦ γῆ τῶν μακάρων
μὲ σίτον Βουλγάρων
πληροῦται καὶ γέμει.

Καὶ νῦν τὴν Ἀρκοῦδα,
Πατρίδα, τραγοῦδα,
κι' ἄς φάλουν ὁμοῦ
Ρωμιοὶ φαμφαρόνοι:
ἐκ μαύρου λιμοῦ
αὐτὴ μᾶς λυτρώνει.

Κι' ὡς δεῖγμα τελαίας
καθ' ὅλα φιλας,
μεγάλης, ἀρρήκτου,
ἐκ λύπης, εἰς οἴκτου,
σιτάρι μᾶς στέλλει,
καὶ χάριν ἐκείνης
'σ' τοὺς χρόνους τῆς παίνης
θὰ τρώμα καρβέλι.

Κι' ἂν μπεῖ καὶ σὲ χῶμα
'δικό μας ἀκόμα,
κεφάλι βρωμάρικο.

* Ἐμένα μὲ μέλει
ἂν θέλω καρβέλι,
κι' ἄς εἶναι Βουλγάρικο.

* Στὴν ἄλλη μας θλίψη
αὐτὸ νὰ μὴ λείψῃ
καὶ σκούσει φωνή:

Μακάρι μακάρι
παντοῦ τὸ σιτάρι
κι' ἔδω ν' ἀφθονῇ.

* Ἦ νέα μας φίλη
καὶ πάλι θὰ σταίλῃ
γεμάτα βαγόνια
σ' ἡμᾶς τὰ κωθόνια.

Ἐνῶ τὰ πάντα φλέγονται σ' Ανατολή καὶ Δύσι,
 κ' ἐδῶ γιὰ τοὺς συνδυασμοὺς
 νοιώθουν ψυχῆς ἀναδρασμοὺς,
 κ' ὁ Πάλλησ μετὸν Γούναρη καυγὰ θὰ κοπαρντίση.

Ευπνοὸν πειναλέοι
 κ' ἐκ πείνης βουβοὶ
 καὶ κρᾶζουσι: εἶο!

Καὶ τέτοια μᾶς λέει
 παρήγορα λόγια
 μιὰ νέα μας τζόγια.

Ὁ φίλοι, μὴν κλαίτε,
 κ' ἂν ἔπωσ μοῦ λέτε
 τῆς πείνας φοβάτε,
 οἷς στέλλω νὰ φάτε.

Ἐλλάς προσφιλέη,
 ἐγὼμαι γιὰ σένα...
 ὁ σίτος πολλὸς
 ἀρκεὶ καὶ γιὰ μένα.

Πολὸ μὲ πειράζει
 νὰ νοιώθης μαράσι
 γιὰ πείνα καὶ πόνο.

Κ' ἂν θὰν μὲ πληρώσης,
 μὲ νέας πιστώσεις
 ἐγὼ σὲ πιστώνω.

Ρωμῆέ μου χρυσέ,
 ποῶς ξέρει γιὰ σὲ
 τί κληρὸς θὰ λάχῃ.

Εὐάν, Βουλγαρία,
 ἐσὼ σωτηρία
 κ' ἑλπίς μας μονάχη.

Κάτενο ὄρα κα λῆμα
 ἴστην ἔβρα ρῆμα.

Κ' ἂν μαίνεται πόλεμος,
 πλὴν ἄροτρον σῦρει
 ὁ πάλαϊ Τριπτόλεμος,
 καὶ τρέχει νὰ σπείρῃ.

Ὁ κόσμος καὶ πάλι
 ἴσὸ πρῶτο του κέφι,
 καὶ δόξα μεγάλη
 τοὺς γέροντας στέφει.

Χαρήτε, χαρήτε,
 καὶ πάντες θαρραίτε
 σὲ τοῦτων τὸ θάρρος.

Ποῦ τίγρεις δομάσει,
 κ' ἔμπρός του τρομάσει
 τῆς πείνας ὁ Χάρος.

